

Той спомни нѣвгащна любовь въ Женева
азъ — своя бурень и отвърнатъ полетъ,
а после писахме . . . „Мисли за мене“
. . . „не спомняй нашата далечна пролѣтъ!“

Когато той задрѣма, азъ възлѣзохъ
на хълма надъ стаенитѣ землянки
и дълго слушахъ Вардаръ да нашепва
на милосърднитѣ сръднощни сѣнки,

За тъмнинитѣ на нощта вѣковна,
за бликналия день въ тозъ край неволень —
и за настрѣхналата бѣдна среща
на двата вражи вихѣра предъ Солунъ.
с. Д., февруарий 1916 г.

СТАРИЯТЪ БИВАКЪ

На Д. Т. Калфовъ

Нѣкога ний бѣхме тамъ отвѣдь, —
въ она тихъ и слънчевъ край, отдето
Струма, морна отъ далечень пѣтъ,
праща първи поздравъ на морето.

Тамъ сръдъ плодната зеленина
на лѣжки отъ златень зной горени,
спомняхъ разгромната война
само хижитѣ обезлюдени.

И отъ призори до първи сънь
стѣпкитѣ на рой сурови войни,
като тежъкъ непрестанень звѣнь,
трѣпнѣха сурови и нестройни.